

УДК 35:17

П. Петровський

ФІЛОСОФСЬКІ ОСНОВИ МЕТОДОЛОГІЇ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ

Розглянуто методологію здійснення державного управління з огляду її необхідних світоглядно-філософських основ. Об’рунтовано думку, що вплив філософських ідей необхідно класифікувати за такими підходами: сутнісний, гносеологічний, діяльнісний, парадигмальний, феноменологічний та герменевтичний. Наголошено, що усвідомлення сучасних філософських ідей є важливим чинником демократизації та гуманізації державного управління.

Ключові слова: методологія державного управління, світоглядно-філософська основа державного управління, філософська рефлексія, теоретичне об’рунтування.

Особливістю сучасного стану розвитку українського суспільства та держави є його трансформаційний період, що супроводжується пошуком ефективної методології політики та державного управління, їх належного теоретичного об’рунтування. І це природно, адже теоретико-методологічна невизначеність, відсутність усталеної моделі вирішення політичних і державно-управлінських питань породжує стихійність, застосування випадкових і хибних методик, далеких від оптимальних з огляду сучасних демократичних вимог. Відсутність наукової методології зумовлює спонтанні, безпосередні реагування на проблемні явища, прагнення здійснювати ручне управління чи використовувати псевдонаукові підходи. До позитивних результатів не можуть призвести і методики, засновані на використанні фрагментарних знань, стереотипному впровадженні апробованих раніше та в інших соціально-політичних умовах прийомів. Тим самим у складних умовах українського сьогодення стверджується відома закономірність менеджменту, за якою рівень ефективності управління знаходиться у прямій залежності від осмисленості потенціалу змін і вміння його застосовувати, тобто від методологічної культури управління. Остання, на нашу думку, значною мірою визначається змістом філософських, світоглядно-методологічних ідей, рівнем їх усвідомлення суб’єктами соціальних змін як основи конкретної діяльності.

Проблеми методології державного управління широко висвітлюються у зарубіжній науковій літературі [1 – 4], достатньо представлені вони і у вітчизняних дослідженнях [5 – 7]. Серед останніх необхідно відзначити розробки з методології пізнання державно-управлінських процесів, окремих напрямків і рівнів здійснення публічного врядування, процесу прийняття управлінських рішень. Науковці не обходять увагою і проблеми висвітлення концептуальних підвалів українського державотворення, зокрема прагнуть розкрити особистісно-психологічні чинники влади [8], правові основи держави [9, 10], українські демократичні традиції [11] тощо. Водночас можна констатувати, що реальні труднощі та проблеми процесу розбудови Української держави та громадянського суспільства, формування наукової методології управління та її філософської складової потребує значно більшої уваги з боку теоретиків і практиків.

У контексті висловленого метою статті є розкриття світоглядно-філософських основ здійснення державного управління на сучасному трансформаційному етапі розвитку України. Відповідно до цієї мети ставляться такі завдання:

– визначити особливості методології державного управління з огляду її загальних концептуальних проблем;

– розкрити можливості сучасних філософських підходів для теоретичного об’рунтування процесу державного управління;

– продемонструвати цінність сучасних філософських ідей для практики українського державотворення.

Особливістю сучасного державного управління в Україні є незавершеність трансформаційного періоду від радянського тоталітаризму до демократичного врядування і пов’язані з цим проблеми росту. Реальним змінам у напрямку відкритості протистоять перешкоди і загрози типово консервативного спрямування, що доповнюються відстоюванням егоїстичних інтересів окремих груп населення та можновладців. Відповіді на важливі питання “що?” і “як?” робити досить часто підмінюються пошуком “винних”, що набуває забарвлення спекулятивного моралізаторства і популізму, не сприяє вирішенню нагальних проблем і відволікає від ясності в розумінні методологічної проблематики. Остання є багатоплановою і багаторівневою, де, поряд із необхідністю прояснення часткових методик та методів вирішення окремих локальних питань, стоять завдання загальнотеоретичного плану, що потребують відповідного, зокрема філософського, підходу.

До проблем державного управління, що виходять на рівень філософських узагальнень і потребують відповідного уможливленого вирішення, належать:

– визначення сучасного призначення чи основної соціальної ролі держави і державного управління, що можна класифікувати як сутнісний підхід;

– послідовне проведення принципу історизму та розвитку щодо досліджуваного предмету із урахуванням його основних суперечностей як детермінант удосконалення – діалектичний підхід;

– розкриття особливостей пізнання сфери управління, відмінностей сформованого тут знання, шляхів встановлення його істинності тощо – гносеологічний підхід;

– визначення суб’єкта, об’єкта, мотиву, мети, ресурсів та методів управління – діяльнісний підхід;

– надання державному управлінню методологічної цілісності (конкретної моделі) як взаємоудожженості концепту пропонуваніх змін, методик, методів, способів впливу – парадигмальний підхід;

– врахування конкретних особливостей державно-управлінських процесів у форматі локальних, темпоральних, інституційних чи суб’єктивних аспектів – феноменологічний підхід;

– розкриття внутрішніх глибинних значень реальних політико-управлінських процесів, сукупності тих суб’єктивних мотивів, намірів, інтерпретацій і розумінь, що через діалог та дискурс формують складне мереживо інтерсуб’єктивності – герменевтичний підхід.

Широкий спектр представлених тут підходів швидше за все не вичерпує можливості філософського аналізу та зумовлюється складністю державно-управлінського процесу, концентрованим виявленням у ньому всієї повноти суспільних відносин тощо. Застосування вказаних підходів можливе як окремо, коли потрібно прояснити частковий фрагмент, так і у всій їх повноті – для глибокого й цілісного відтворення дійсності. Тут доречно наголосити на компліментарності використання підходів, їх взаємодоповненні та важливості кожного для істинного пізнання, тому кожному посадовцю публічного врядування треба прагнути до повноти використання всіх підходів як умови забезпечення оптимальної компетентності.

Дослідження державного управління може здійснюватися за допомогою низки інших, насамперед загальнологічних, підходів – системного, структурно-функціонального, синергетичного, компоративного тощо. Виправданим також є використання методологій окремих наук, для прикладу сукупності методів психологічної науки (інтроспекція, психоаналіз, актуалізація тощо). Характерною особливістю філософського ставлення до практичних проблем є прагнення проникнути у їх сутність, знайти основні рушійні сили змін, визначити необхідну лінію розвитку та можливості суб'єкта у корегуванні цієї лінії. Засобом, за допомогою якого досягаються філософські висновки, є рефлексія (дослівно – повернення назад) – усвідомлення кінцевих засад буття та культури, постійне мисленнєве опосередкування різних предметів, співставлення багатьох поглядів, пошук оптимального поєднання альтернатив, знаходження компромісних рішень та бачення стратегічних перспектив. Отже, опосередкованість, співвіднесеність, об'рунтованість, критичність, виваженість (перелік характеристик можна продовжити) є ознаками філософського мислення і якраз вони надають нашому розумінню складних (зокрема і управлінських) процесів необхідної глибини, цілісності та простоти.

Спробуємо детальніше розкрити специфіку філософського бачення методологічних проблем державного управління, до яких, як було зазначено раніше, належить насамперед визначення сутності держави чи її основного сучасного призначення.

Необхідність сутнісного підходу до державного управління визначається значимістю сучасної аксіоми філософської думки – будь-яка людська діяльність, зокрема свідомо управлінська, значною мірою визначається змістом концепту, що є її основою [12]. Іншими словами – те чи інше трактування суті держави виконує конструктивну функцію, втілюється у відповідні ставлення, набуває зримих відносин між учасниками суспільно-владних процесів. Тому треба уважно віднестися до проблеми сутності держави та до впливу її вирішення на методологічну модель здійснення державного управління, зокрема визначити міру виправданості застосування вчорашніх концепцій держави до якісно нового стану сучасної демократичної держави. Так, традиційно сутність суспільно-владних відносин трактується як антагоністична, зумовлена протистоянням інтересів двох соціальних полюсів, за якою “композицію владарювання утворюють антагоністи” [13], протистояння яких призводить до соціальних конфліктів. Зрозуміло, що концепція антагоністичної суті влади й держави відповідала історичним реаліям, відтворювалася різними мислителями (Н. Мак'явеллі, Т. Гоббс, Ж.-Ж. Руссо) та набувала пафосу ідеологічної боротьби (К. Маркс, П. Прудон, Ленін). У дусі класичного (модерного) пояснення дійсності М. Вебер стверджував, що “державна є відношенням панування людей над людьми, що спирається на політичне насильство як засіб, а в її основі лежить прагнення нав'язати свою волю іншому”. Тим самим владарювання визначалося як активність “рушійної сили” щодо пасивних об'єктів впливу, що цілком вписується у причинно-наслідкову схему пояснення дійсності періоду модерну [14]. Водночас М. Вебер наголошував, що обов'язковою складовою сучасної держави є легітимація влади громадою. Дійсно, практика владних відносин ХХ ст. шляхом все більш повного перетворення влади у сферу управлінських послуг сформувала підстави для іншого трактування суті держави. За умов демократії вона поступово втрачає свою антагоністичну складову та перетворюється в інститут соціального порозуміння, а іманентна владарюванню конфліктність долається високим рівнем толерантності й довіри громадян до дій суб'єктів управління. Відповідно до таких цивілізаційних змін, держава стає взаємозалежною від суспільства або дуальною, зумовленою діалогом та інтеракцією

обох сторін цієї взаємодії. Тут важливо зауважити, таке концептуальне визначення держави породжує нову методологію державного управління, яке взамін командно-адміністративних, директивних та примусово-насильницьких методів все більш повно використовує методи демократичного врядування, до яких необхідно віднести:

- налагодження раціональної комунікації (розгорнутого дискурсу) між владою та громадою – коли думки громадян та їх об'єднань не лише мають можливість артикулюватися (озвучуватися), але й мають право бути почутими та врахованими можновладцями – громадяни стають співсуб'єктами управлінської діяльності;

- забезпечення прозорості діяльності влади у всіх функціональних проявах та підзвітність її громаді й суспільству;

- першочергове використання методу переконання як способу досягнення свідомої й вільної участі громадян у вирішенні суспільних завдань тощо.

Наведені тут міркування щодо історичної трансформації суті держави можуть слугувати прикладом діалектичного підходу, коли філософська рефлексія відтворює історично зумовлені тенденції розвитку, фіксує якісну зміну протилежностей як рушійних сил розвитку – від антагоністичних суперечностей між різними суб'єктами суспільства (класи, нації) до конкурентності між представниками різних тенденцій та ідей цивілізаційного розвитку суспільства.

Традиційною і досить розвинутою сферою філософського мислення є встановлення зв'язку між знанням і дійсністю у ньому представленою (гносеологічний підхід), що стосовно державного управління покликаний забезпечити істинність знання та оптимальність шляхів її досягнення. Вважається, що цей напрям філософського об'рунтування методології державного управління розроблений найбільше, що зумовлено традиційним домінуванням гносеології у філософії марксизму, включенням розділу із методології наукового пізнання у навчальну програму підготовки магістрів державного управління та аспірантів відповідної спеціальності. Проте необхідно звернути увагу на ті проблемні моменти, що тут існують і вимагають свого вирішення, а саме:

1. Попри те, що державне управління є прикладною наукою та специфічною практичною діяльністю, досить часто трапляється зведення всієї методології державного управління до гносеологічної проблематики, що можна класифікувати як прояв редуccionізму, оскільки не враховується власне методологія управлінської практики.

2. Досить незначна увага приділяється реальному процесу державного управління як об'єкту наукового пізнання. У кращому разі розглядається окремий його фрагмент (окремий інститут влади, часткова функція тощо), що не забезпечує цілісного розуміння об'єкту та міждисциплінарного спрямування науки державного управління.

3. Важливо акцентувати увагу на тому, що гносеологічний підхід (через науку як його безпосереднє втілення) забезпечує насамперед здійснення інформаційно-аналітичної функції державного управління, а також є складовою частиною всіх інших функцій як діагностика стану та можливостей їх виконання. Аксиомою сучасної методології управління є залежність його результативності від якості наукового супроводу.

Досить поширеним у сучасній філософії є діяльнісний підхід, що прагне пояснити соціальний процес з огляду свідомої активності суб'єкта та категоріальної визначеності його структур, до яких можна віднести мотив, мету, стратегію, програму, ресурси, засоби, методи, способи дії та результат. Суттєвою ознакою людської діяльності (включно із державним управлінням) є її визначеність метою, і тому вона характеризується як цілепокладання – свідоме формування і практичне досягнення мети, тобто продукування

оновленої дійсності. Останню необхідно розуміти як перевершення її існуючих станів новими формами, що виникають у результаті особливого поєднання знань (узагальнених відтворень дійсності), створених на їх основі технологій та практичної діяльності людини. У цьому контексті можна стверджувати, що необхідною умовою такого перевершення є низка атрибутивних характеристик внутрішнього світу людини – її акумулятивне, критичне, синтетичне та конструктивне мислення, цілеспрямовуюче воління, пасіонарна сила духу та багато інших якостей. Роль особистісних, внутрішньо-спонукальних чинників розвитку посилюється як у загально-цивілізаційному масштабі, так і в українському форматі, що зумовлено необхідністю долати наростаючу інертність цивілізаційних структур і проявляється у все більшому попиті на мотиваційну рефлексію (В. Франкл, А. Маслоу). За твердженням сучасної гуманістичної традиції, мотивація – це вибір принципово важливих для суб'єкта значень із сукупності смислів, цінностей тощо, перетворення їх у внутрішні (інтенційні, духовні) спонуки діяльного напруження і водночас усвідомлення їх як засад подальшої діяльності. Сформований мотив – це початок нового детермінуючого відношення людини до дійсності, що стверджує її свободу й самовизначення. Тут необхідно зазначити, що специфічною рисою ставлення людини до дійсності є вільна мотивація, коли “майбутнє проникає у душу кожного як реальна мотивація його вчинків” [15].

У проекції на державне управління діяльнісний підхід цінний своїм акцентуванням уваги на можливості вільної суб'єктної детермінації процесу соціальних змін, необхідності узгодження методів і засобів діяльності із поставленою метою тощо.

До компетентності філософії належать і розгляд методології з огляду її сутнісних характеристик. У цьому контексті необхідно зазначити, що загальна цінність методології зумовлена її основним призначенням – регулювати й оптимізувати процес людської діяльності шляхом її раціоналізації. Методологія по-різному трактується у кожній філософській школі, але її типовим проявом або загальноприйнятою моделлю, що поділяється представниками більшості наук, включаючи й державне управління, є парадигма. Поняття парадигми (із давньогрецької мови – зразок, приклад) має свою тривалу історію становлення. Його сучасне значення сформувалося у середині ХХ ст. для пояснення закономірностей революційних змін методологічних моделей фізики. З часом термін набув загальнонаукового значення і вживається як визначення усталеної моделі певної сфери діяльності. На сьогодні до невід'ємних властивостей парадигми належать такі:

- включає не тільки знання суб'єкта, але й спосіб вирішення проблеми чи прийняття рішення;
- дає цілісну й послідовну відповідь на питання “що?” і “як?” робити для досягнення потрібного результату;
- базується на наукових знаннях, за основу скерування практичної діяльності бере апробовані попередньою практикою принципи і способи дії.

Відповідно до сучасного постмодерного стану науки, парадигмальний підхід до практичної діяльності підкреслює як необхідність ідентичності діяльнісних практик більшості учасників процесу, так і узгодженість окремої практикани основі прийнятої концепції. Остання, будучи змістовним ядром парадигми, визначає весь методологічний арсенал свідомої діяльності управління. Постмодерність у цьому контексті означає також відносність кожної парадигми, обмежену у часі тривалість її використання та необхідність заміни іншою. Застосування парадигмального підходу до державного управління України означає, насамперед, послідовне й об'рунтоване визначення концепції стратегічних змін,

відповідної їй системи практичних заходів та практикування узгодженої діяльності всіх суб'єктів управління.

Своєрідні світоглядно-методологічні висновки здійснені у філософському напрямку, що, відповідно до своєї основної ідеї, називається феноменологією (етимологічне значення – вчення про феномен – те, що з'являється). У класичній філософії (прикладом може бути Г. Гегель) феномен – це явище доступне чуттєвому пізнанню, а феноменологія, відповідно, є вченням про нього та вступом до логіки і метафізики.

У сучасній посткласичній філософії феноменологія – це одна із течій, що має потужний методологічний вплив на всі сфери людської діяльності. Основою феноменології є розуміння феномену не як прояву певної сутності, а як такого явища, що є самодостатнім, само себе виявляє і безпосередньо дається свідомості. Остання має справу із феноменами, хоча в ній присутні і різні звички, стереотипи (форми загальності), і завдання дослідження полягає в очищенні сприйняття конкретного феномена від всього зайвого, побічного, що є присутнім у нашій свідомості. Таке очищення як звернення до унікальної суті предмета як первинного джерела знання і розкриття його сенсу, відбувається через відкидання нашарувань слів, оцінок, бачень як засобів уніфікації. Важливим тут є заперечення ролі природних наук, їх методології тоталізуючого (підпорядковуючого) узагальнення, домінування родової сутності над явищами та акцентування уваги на неповторності кожного природного і соціального явища, кожної події у житті людини тощо. Ці та інші характеристики феноменології знайшли своє широке застосування у мистецтві та інших сферах творчості людини. Широке застосування феноменологія отримала в екзистенціалізмі, який розглядає її основною методологією пояснення людського світу, оскільки кожна людина є неповторною (справжнім феноменом) і вимагає відповідного індивідуального розуміння та пошанування.

До основних вимог феноменології та екзистенціалізму щодо методології державного управління можна віднести такі:

- оскільки державне управління є і людською діяльністю, і організуючим впливом на людей, то на нього поширюються всі висновки про людину як унікальну цілісність (“нередуковану тотальність” – Ж. П. Сартр), отже, до неї необхідно ставитися як до особистості у кожному окремому випадку;

- врахування особистості людини включає розуміння її внутрішніх спонукальних сил – намірів, мотивів, прагнень, очікувань тощо та використання методу ідентичності – первинної спорідненості внутрішнього світу людей і методу інтроспекції – “погляду в себе задля розуміння іншого”;

- важливою характеристикою людини є свобода дії, здатність самостійно і більш-менш свідомо вибирати свій шлях, що з точки зору управлінської практики зумовлює своєрідну невизначеність, альтернативність і відносну передбачуваність (непередбачуваність) діяльності кожного працівника;

- феномени не тільки індивідуального, але й соціального буття людини далеко не завжди зумовлюються раціональними причинами, вони мають значний сегмент емоційності, психологічної невимовності і, навіть, абсурдності (А. Камю). Відповідно, загальнонаукове їх пояснення має свої межі, вийти за які частково дозволяють методи індивідуалізації та конкретизації, тобто чіткої прив'язки наукових істин до специфіки органу управління, напрямку і часу його діяльності. Дотримання зафіксованих тут положень є принциповим для надання державному управлінню рис демократизму, відкритості та людяності.

Однією із ключових проблем державного управління є проблема поєднання індивідуального та соціального або досягнення легітимності державного управління.

Загальнотеоретичні аспекти її вирішення аналізуються представниками школи герменевтики (від давньогрецького слова – роз'яснення, тлумачення), у яких шлях до порозуміння соціальних суб'єктів лежить через прояснення системи загальноприйнятих значень культури (В. Дільтей, Х. Гадамер, Ю. Габермас, К. Апель та інші). Життєвий світ людей трактується тут насамперед як мовна реальність, що складається із значень, образів і символів. Завдання кожного соціального суб'єкта зводиться до їх інтерпретацій та досягнення стану інтерсуб'єктивності, яка об'єктивує психологічно-суб'єктивну неповторність кожної людини та визначає можливості міжособистісного взаємопорозуміння й спільного буття. Мовна реальність або культурно-мовний текст (В. Дільтей, М. Бахтін та інші) є основним предметом вивчення для пізнання людини й суспільного життя. Текст як предметне поле культури потребує свого причитування з боку всіх суб'єктів соціальної дії та обов'язково доповнюється інтерпретацією, тобто виявленістю (артикульованістю) думки кожного конкретного суб'єкта. Причитування змісту культури – це постійна “деструкція” (Ж. Дерріда) предметних станів культури, актуалізація їх значень, образів і символів та співвіднесення їх з власними баченнями діючого суб'єкта. Таке співвіднесення здійснюється в часових параметрах як виявлення контексту зародження тексту, його проєкція в майбутній контекст, а також як діалог суб'єкта із тестом з метою виявлення його потенційних можливостей і станів. Тим самим за філософською герменевтикою розуміння та інтерпретації предметного поля культури становить основу вільної діяльності особистості, що цілком поширюється і на практику державного управління. А філософію, до речі, “можна визначити як метамову всіх наук (і всіх видів пізнання і свідомості)” [16].

Своєрідним продовженням герменевтики є методологія комунікативної раціональності, де акцент ставиться на комунікації як невід'ємній властивості суспільного існування. Значущість комунікації досягається публічним обговоренням проблем, всебічною їх аргументацією, раціональним об'рунтуванням з боку різних соціальних суб'єктів. Ознакою сучасної цивілізованої спільноти є наявність розгорнутої комунікації у вигляді дискурсу – звучання й врахування всіх поглядів для досягнення суспільної узгодженості у ставленні до норм і цінностей соціуму. Тим самим можна стверджувати, що герменевтика розкрила глибинний пласт культури, необхідність його актуалізації та вдосконалення в процесі інтерактивної діяльності, без чого важко уявити сучасний процес політичного плюралізму, колегіального прийняття рішень та досягнення консенсусу.

Підсумовуючи, необхідно зазначити, що сучасний, науковооб'рунтований рівень державного управління досягається використанням широкого спектру знань та практичного досвіду. Філософія відіграє особливу значну роль у забезпеченні державного управління продуктивною методологією, оскільки формує теоретичні підвалини розуміння світу та життєдіяльності людини, визначає можливості та пріоритети розвитку суспільства. Сучасна практика демократичного врядування ґрунтується на філософських ідеях, що узагальнили віковий досвід люства та стали загальнокультурним надбанням.

Література

1. Визначення і вимірювання демократії / За ред. Д. Бітема; Пер. з англ. Г. Хомочко. – Львів: Літопис, 2005. – 318 с.
2. Гогвуд Б., Ган Л. Аналіз політики для реального світу / Пер. з англ. А. Олійник. – К.: Видавництво ім. Соломії Павличко “Основи”, 2004. – 396 с.

3. Тоффлер Э. Метаморфозы власти / Пер. с англ. – М.: ООО “Издательство АСТ”, 2005. – 400 с.
4. Атаманчук Г. В. Государственное управление (организационно-функциональные вопросы). – М.: ОАО “НПО Экономика”, 2000. – 302 с.
5. Державне управління в Україні: наукові, правові, кадрові та організаційні засади: Навчальний посібник / За заг. ред. Н. Р. Нижник, В. М. Олуйка. – Львів: Львівська політехніка, 2002. – 352 с.
6. Князев В. Державне управління: філософські, світоглядні та методологічні проблеми. – К.: НАДУ, 2003. – 167 с.
7. Сурмін Ю. П. Сучасна концепція державного управління: необхідність і методологічні підходи до розробки // Актуальні проблеми державного управління: Збірник наукових праць: У 2 ч. – Харків: Видавництво ХарРІДУ НАДУ “Магістр”, 2006. – №2(28). – Ч. 1. – С. 30–43.
8. Пролеєв С. В. Метафізика влади: Монографія. – К.: Наукова думка, 2005. – 324 с.
9. Тацій В. Я., Тодика Ю. М., Данільян О. Г. та ін. Конституційно-правові засади становлення української державності / За ред. В. Я. Тація, Ю. М. Тодики. – Харків: Право, 2003. – 328 с.
10. Цветков В. В. Демократія і державне управління: теорія, методологія, практика: Монографія. – К.: ТОВ Видавництво “Юридична думка”, 2007. – 336 с.
11. Левенець Ю. Теоретико-методологічні засади суспільно-політичної думки: проблеми становлення та розвитку (друга половина ХІХ – початок ХХ століття). – К.: Стило, 2001. – 585 с.
12. Йонас Г. Принцип відповідальності. У пошуках етики для технологічної цивілізації / Пер. з нім. – К.: Лібра, 2001. – 400 с.
13. Пролеєв С. В. Метафізика влади ... – 324 с.
14. Вебер М. Соціологія. Загально історичні аналізи. Політика / Пер. з нім. О. Погорілий. – К.: Основи, 1998. – 534 с.
15. Сартр Ж. П. Проблемы метода / Пер. с фр. – М.: Издательская группа “Прогресс”, 1993. – 240 с.
16. Бахтин М. М. К методологии гуманитарных наук // Эстетика словесного творчества. – М.: Искусство, 1979. – С. 361–373.

P. Petrovskyi

PHILOSOPHICAL BASES OF PUBLIC ADMINISTRATION METHODOLOGY

Methodology of public administration realization is considered from the review of its necessary view-philosophical bases. The idea of influencing philosophical ideas must be classified after such approaches - essence, gnosiological, paradigmatic, fenomenological and germenetic is grounded. The awareness that modern philosophical ideas is the important factor of democratization and humanizing of public administration is underlined.

Key words: methodology of state administration, view-philosophical base of public administration, philosophical reflection, theoretical ground.